

Det, der bestaar.

Vor Guds Ord bestaar evindeligt, (Ef. 40, 8).

Det gamle og det nye Menneffe.

J fulde, hvad eders forrige Kandel angaar, aflagde det gamle Menneffe, som fordærves ved bedræglige Begæringer, men formes i eders Sinds Haand og isere det nye Menneffe, som er skabt efter Gud i Sandhedens Retfærdighed og Hellighed. Ef. 4, 22—24.

Formaningen i disse Ord forudfatter, at de, den rettes til, er omvendte og troende Menneffer.

Saad der saaledes ligger lige for at tænke paa, det er, at en Kristnen ikke er færdig lige ad en Gang.

Der er maatte næppe noget saa farligt og bedrægligt for en Kristens Bæst og Bevarelse som den Udbildning, at han er jærdig.

Gud handler med os som Menneffer, som Personer, der daglig skal bestemme os for den Stand og det Maal, han har bestemt os for.

Vor Vilje, vore Evner og Kræfter som Slabninger i Guds Villed, som frelste Menneffer skal ikke lige ubrugte hen, de skal være i stadig Virksomhed.

Der kan nok med nogen Ret siges, at Gud aflæder Menneffet, at han stiller os af med baade vor Synd og vor fordærvende Natur. Iagaa, at han og aflæder os.

Det gør han i Daaben, Retfærdighedsrens og Gensjælsens Sakrament: „Thi, saa mange, som ere døbt til Kristus, have isjert eder Kristus.“ Smf. Col. 3, 9—10.

Saaledes kan vi ogsaa i een Forstand sige, at enhver virkelig Kristnen er færdig ad en Gang; thi den Retfærdighed, Gud i Daaben har skænket ham, er fuldkommen.

Men dermed er det „gamle Menneffe“ ikke aflagt for bestandig, heller ikke det „nye Menneffe“ isjert en Gang for alle.

Dette gælder baade det Menneffe, der er bleven bevaret i sin Daabs Naade, og det, der fra et Liv ude i Verden er kommen tilbage til Jaderhøjet.

Gud har en Gang bestemt os for Salighed, men vil du være salig, Læser, saa maa du ogsaa selv bestemme dig derfor.

Det gamle Menneffe med dets bedræglige Lyfter skal aflægges, og det er jo det samme som Forsælgelsen i Daaben peger paa.

Paulus siger „bedræglige Begæringer“ eller Lyfter — det er netop Sagen, at det, vor gamle naturlige Menneffe begærer, det vil bedræge os.

Kødets Begær lover noget, som slet ikke kan holde.

J. Efs.: Begæret efter stærke Drifke lover den, der følger det, Glæde og Tilfredshed, men Løsten bliver ved, og følger Menneffet sit Begær ret langt, saa tager det Forhønden fra ham og gør ham til et Drag.

Det er, hvad her staar: „det gamle Menneffe, som fordærves ved bedræglige Begæringer.“ Eller tænkt paa Begæret efter Penge og Penge Bærd. Den, der følger dette Begær, han bliver en Slave af det, som han skal bruge til at tjene og glæde sig selv og andre med.

Kah — der er saa meget, der skal aflægges. Paulus nævner i det efterfølgende baade Lagn, Brede og Tøveri.

Men vær paa Vagt imod de bedræglige Begæringer, saa lærer du efterhaanden at kende det, der skal aflægges.

Og saa Hørelsen!

Apostelen siger: „det nye Menneffe, som er skabt efter Gud i Sandhedens Retfærdighed og Hellighed.“ Det er altsaa skabt, det, der skal isjeres.

Menneffet var oprindeligt skabt i Guds Billed, og dette oprindelige bliver bestandig ved at staa som det færdige i Menneffet.

Mægt Modfætningen — bedræglige Begæringer paa den ene Side og Sandhedens Retfærdighed og Hellighed paa den anden.

Menneffet var skabt som et i a n d t

Menneffe, og da Guds Søn blev Menneffe, blev han et i a n d t Menneffe — de to falder sammen, hvad skriftligt menneffelike Natur betæjfer. Men saa maa Pauli Mening jo være, naar han skriver: „det nye Menneffe, som er skabt efter Gud“ o. s. v., at der hos en Kristnen er skabt et i a n d t Menneffe.

Der er intet Bedræg, ingen Skuffelse ved at isjere sig dette Menneffe, ved mere og mere gemm Delliggørelse at blive forvandlet til et saadant nyt Menneffe.

Det nye Menneffes Hørelse fører til Retfærdighed og Hellighed, som ikke er tilhølet, men som er Sandhedens Retfærdighed og Hellighed.

Der er Lykke for Tid og Evighed i at besidde disse.

Livets Lykke!

(Indiende af Mrs. Sparling, Moline, Ill.)

Der var saa smaat derhjemme i Højet hos hans Mor' Der var saa lavt til Lofte, og Verden var saa stor.

Der blev saa trangt derinde bag Rudens grønne Glar naar Gud fra Livets Bidder det ind i Stuen bar.

Dg naar han stod paa Højen hvor vidt og langt man saa, han længtes mod at gæste det Land bag Stoven laa.

Hans Tanker drog af Gaarde med Himlens hvide Sker fløj ud med stolte Drømme mod Livets Eventyr.

Hans Moder gik tilfærdigt og pusled med sin Dont imellem Liv og Blomster hun nused stille rundt.

Men hun var ung og spændstig med Længslen i sit Blod at stedes der i Livet, hvor Kampens Vulder stod.

2.

Han jaded sin Høst, han afsled sit Sværd og spændte sit Harnisk om Hæden. Nu bar det ud mod den muntre Hærd, mod Lykken derude i Verden.

Hans Moder grad, da de stiftes ad og bad ham sit Hjerte være. Han svang sig i Sadlen, muntter og glad: „Lille Mor, det har ingen Hørel“

Han holdt paa Bakken for Stoven saa og saa sig en Gang tilbage Ved Raagen saa han sin Moder staa den sidste Hilsen at tage.

Goran ham saa Vejen aaben og bred, og Himlen blaaned foroven Blomsterne dufted, hvor han red, og fugle pludred i Stoven.

Flammende Sol over Landet laa og Balmuer, skinnende røde. Der voksede Fryd af alt, han saa, og Lykken han red i Nåde.

Muntret nynnende frem han drog for Livets Færrer at gæste; Alt det onde og stygge han vog og valgte sig selv det bedste.

3.

Dage kom, og Dage vandt — nu i Sol og nu i Skygge. Mangen Fryd og Fæst han fandt, af, men aldrig, aldrig vandt han Livets store Lykke.

Mangen Hødding stolt og stor gav han sig i Fæste for' saa vide over Jord efter Lykkens gylden Spor, fandt dog ej det bedste.

4.

Strammer sit hans gode Sværd, mange Saar han hentet. Og hans Tro paa Livets Bærd led saa mange Skibbrud der, hvor allermindst han ventet.

Skoradan det skete, det mindes han ej, ved kun, han mødte Gud selv paa sin Vej.

Dengang da Troen paa Lykken var bristet,

og Sjælen grad over det, der var mistet.

Da mødte han ham paa sin enjomme Sti, som Høddinger store gif stolte forbi.

Den Søermer, den enjomme, usie Søde, som Trælles Død paa Korset døde.

Han hørte ham tale og undredes paa den Mandens Magt i hans Stemme laa.

Den Sjælelendskab, Ordene gemte, var næsten saa dybe, at den stræmte.

Medens han talte til Lygt og til Trøst, faldt der som Lys over Livets Trøst.

Dg da han talte om Synd og Naade, faldt der som Lys over Livets Gaade.

Det var, som hans dybeste Længsler fik Lød og beredte sig gennem hans Hjertes Jord.

Som alle de Saab blev friske Grøde, der under hans Lygt mod Lykken stod.

Da kasted han sig for Frelserens Jod — skinnende hvid paa Vejen han stod —

og lovede hans hellige Mærke at bære og leve til Gud den almægtiges Hære.

The Range With A Reputation
See And Compare It With ALL Others
 Buying a range isn't an everyday transaction. If you would be absolutely sure of complete satisfaction—don't buy from printed descriptions—see the *Great Majestic* (dealer in nearly every county in 40 states) compare it point for point with any other range made. Only when you have done this can you buy intelligently, and be sure of the best money can procure—a range that lasts a lifetime—the

A Perfect Baker
Great Majestic
Malleable and Charcoal Iron Range
A Fuel Saver

Outwears Three Ordinary Ranges
 The *Majestic* is the ONLY range made of malleable iron and charcoal iron. Charcoal iron WON'T RUST LIKE STEEL—malleable iron can't break. The *Majestic* is put together with rivets—joints absolutely tight—no heat escapes—no cold air enters. Oven lined with pure asbestos board, covered with iron grate—you can see it—insuring a dependable baking heat with half the fuel required in ordinary ranges.

All Copper Movable Reservoir—Other Exclusive Features
 Reservoir in direct contact with fire, heats like a tea kettle through copper pocket stamped from one piece—patented feature found only in the *Majestic*. Oven Thermometer—accurate all the time. All doors drop down and form rigid shelves. *Green end ash pan—ventilated ash pit—ash cup* that catches ashes and prevents them from falling on floor. It's the best range at any price. Write for our booklet, "Range Comparison."

Majestic Manufacturing Company,
 Dept. 59, St. Louis, Mo. Aluminum Top Reservoir

It Should Be In Your Kitchen

EEN DAG MED „TRACTOR“ LIG EN MAANED ELLERS.
 En I. H. C. Tractor sparer Tid, og Tid er Penge. T. Eks. en „Titan“ eller „Mogul“ paa 45 Hestes Kraft med tilsvarende Plovserie vender ligesaa megen Jord i en Time som en almindelig Plov en hel Dag. Om nødvendigt kan den arbejde 24 Timer i Døgnnet og saaledes udføre næsten en hel Maanedts Arbejde paa en eneste Dag.

En I. H. C. „Tractor“ sparer Penge. Det er den billigste Maade at pløje, harve og tromle Jorden. At udføre det samme Arbejde med Heste vilde koste meget mere. Dette gælder lige saa vel Høsten som Saaningen, og for en lille Farm som for en stor „ranch“. Der er kun saa Redskaber, der sparer saa meget af Tid og Penge som en paalidelig

I. H. C. KEROSENE-GASOLINE TRACTOR
 Ikke nok dermed. En I. H. C. „Tractor“ leverer Kraft til Tærkning. Den trækker Sæden til Marked. Den gør Vejarbejde. Den bærer Brænde, blander „Concrete“ pumper Vand o. m. a. Tid, Penge, Arbejde — det er hvad I. H. C. „Tractors“ sparer i en saadan Grad, at der nu sælges lige saa mange i 6 Uger som i 6 Aar, inden de blev vel kendt.

I. H. C. „Tractors“ laves i forskellige Modeller og i 12, 15, 20, 25 og 45 Hestekrafts Størrelse — til Brug paa store og smaa Farme.

I. H. C. Kraftmaskiner til almindelig Brug laves i alle Størrelser fra 1 til 50 Hestes Kraft. De kan bruges til at pumpe Vand, Save Brænde, slibe, male og enhver anden Brug i Værksted, Mølle eller Fabrik. Katalog og nærmere Oplysning kan faas hos enhver I. H. C. lokal Handlende eller hos International Harvester Co. of America, Chicago, U. S. A.

I. H. C. Oplysningsbureau.
 Dette Bureau Opgave er at give gratis gode Vink i Retning af bedre Farming. Har De noget ærligt Spørgsmaal angaaende Jordbund, Avlsforhold, Gødning eller deslige, Saa skriv til I. H. C. Service Bureau Harvester Bldg., Chicago, Ill.

Abel forpligter.
(Af J. K. Jensen).
 Jeg vilde gerne denne Gang gøre Anvendelse af dette Ordspog paa vore Menighedsforhold. Hvis nogen vil mene, at naar man berører saadanne Ting, burde man hellere bruge et Skriftsted, saa vil jeg blot svare, at baade Profeter og Apostle, ja Kristus selv har brugt Ord og Talemaader, hentede fra Folkets Sag, og anvendt dem paa Guds

blot har fritelig Værdi, men Kulturværdi, idet Litteraturen paa mindst 400 Sprog grundlagdes ved Bibelen.
 Som et Træk, der viser Overfølelsens Banfælgelighed, kan fremhæves, at i Efs. et Udtryk som „Faderen lagtede Fedetalven“ er uforsvarligt for en Indier, for hvem det er Helliggrøde.
 Aligevel kommer man mere og mere henimod ikke at overlæde efter Ideen, men ordet. Men, saa er der Ordoalget. Indianerne har i Efs. 15 Ord for „jage“, 22 for „sikke“, Beslutterne 15 Ord for Straa paa forskellige Stadier. Der kan paa den anden Side ogsaa være for saa Ord. Paa et indiskritansk Sprog er der kun det samme Ord for Træ, Medicin, Kors, Gift og Støvsæbe. Mange Begreber findes der slet ikke Ord for. Man maa bruge det bibelske Ord med Folkets Sprogbeholdelse eller udbyde et ringere Ord eller grave gamle Ord op eller omskrive.
 Saa er der Bøjningsformen — paa Vantusprog kan et Verbum bøjes i 12,000 Former — Ordstillingen og endelig Brugen af et bekvæmligt Skriftspog eller Dannelsen af et helt nyt.
 Det passer, hvad John Eliot skrev i Slutningen af sin Bibeloversættelse: „Ved Bøn og Fik i Jesu Kristi Tro formaar et staffels Menneffe alt“. — Maatte vi saa Lykt at bruge den Bibel, der er anvendt saa stor Hids paa. Selbe dette viser jo dens Værdi.
 Niges Omraader, saa kan jeg vel ogsaa gøre det.
 Det er ofte, at man hører Udtrykket „Præst og Menighed“. Dette Udtryk kan ogsaa godt bruges ret. Men ofte misbruges det, idet man betragter Præsten som ikke hørende til Menigheden. Dette sidste er absolut, thi efter Guds Ord er Præsten jo netop Forstander i Menigheden, Hjerde og Tilsynsmand. Derfor hedder det ogsaa: „Han satte nogle i Menigheden for det første til Apostle, for det andet til Profeter, for det tredje til Lærere osv.“ (1 Kor. 12, 28), og: „Han gav nogle som Apostle, andre som Profeter, andre som Evangelister, andre som Hjerder og Lærere“ (Ef. 4, 11). Han satte i Menigheden: han ansatte dem til en vis Gerning; han gav: han skænkede Menigheden en Gave. Jeg skal ikke vidne om disse, men henstille det til tænksomme Menneffer at overveje. Men der er jo Ting, som gør det vanskeligt for vore Menigheder herovre at faa en ret Opfattelse af Forholdet. Den første er denne, at man i det gamle Land ansaa Præsten som en af Staten ansat Embedsmand, hvad han jo ogsaa paa en Maade var. Men naar saa den store Masse af Befolkningen levede uden noget inderligt Samfund med den Præst og den Menighed (Sognet), saa kom man let til at betragte Præsten som en Slags aandelig Politimyndighed. Jeg ved jo godt, at Forholdet kan være et andet og meget bedre i Statskirken, men jeg ved ogsaa, at ofte er det ikke meget bedre. Naar man saa kommer her over, bliver noget af den gamle Ide, maatte ubevidst, fiddende. Men saa kommer der en ny til. Hvis vi kalder den gamle den aristokratiske, saa kommer nu den demokratiske Ide. Demokrati er jo Folkestyre, og man er kommen til Folkestyrets og Frihedens Land, og saa begynder man med at sige „du“ til alle, ogsaa Præsten. Dette med „du“ eller „De“ anser jeg i øvrigt for at være af underordnet Betydning. Kun hører Brugen af De og Deres med til dansk Eti-

Skoradan det skete, det mindes han ej, ved kun, han mødte Gud selv paa sin Vej.

Præstens Adel forpligter ham isjert og fremmet til selv at leve et